

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **Ing. V. P.**

zastoupený advokátem Mgr. Rostislavem Pekařem
sídlem Václavské náměstí 813/57, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 26881/17/5200-10421-709093, ze dne 14. 6. 2017,
ve věci daně z příjmů fyzických osob

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 26881/17/5200-10421-709093, ze dne 14. 6. 2017, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Rostislava Pekaře, advokáta se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 813/57.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 14. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného ve výroku tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tvrdil, že žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí (dodatečný platební výměr) Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3205478/16/3212-52523-809844, kterým správce nevyhověl jeho dodatečnému daňovému přiznání. Žalobce zdůraznil, že důvodem pro podání dodatečného daňového přiznání bylo zrušení § 4 odst. 3 zákona číslo 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) nálezem Ústavního soudu ze dne 20. 7. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 18/15, po kterém se již na jeho starobní a vdovecký důchod vztahovalo osvobození od daně a o tyto příjmy proto v dodatečném daňovém přiznání snížil základ daně. Žalobce v rámci žalobních bodů především vytýkal správci daně a žalovanému, že nezohlednili uvedený ústavní nález a ponechali nezměněnou původně vyměřenou daň za rok 2015, přestože vycházela z protiústavního zákonného ustanovení. V této souvislosti žalobce poukázal na odlišný postup správce daně při vracení přeplatku na dani z příjmů za zdaňovací období roku 2013 z důvodu navrácení základní slevy pro důchodce po vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13. Dále žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, konkrétně s jeho odkazem na ústavní nález sp. zn. I. ÚS 2340/13 a postup daňové správy po jeho vydání.
2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobce v žalobě opakuje odvolací námitky, se kterými se již vypořádal. Poukázal na to, že sporné ustanovení § 4 odst. 3 zákona o daních z příjmů bylo zrušeno až k datu vykonatelnosti derogačního ústavního nálezu (29. 8. 2016) a podle odůvodnění nálezu se nemělo použít pro celé zdaňovací období roku 2016. Naopak pro rok 2015, o který v případě žalobce jde, zůstalo sporné zákonné ustanovení v platnosti a správce daně i žalovaný proto byli povinni podle něj postupovat. Žalovaný odkázal na § 71 odst. 2 zákona číslo 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), podle kterého zůstávají pravomocná rozhodnutí vydaná na základě zrušeného právního předpisu nedotčena, pouze je nelze vykonat, z čehož dovozuje, že není důvod měnit původně žalobcem vyměřenou daň z příjmů za rok 2015. K namítané procesní vadě spočívající v nevypořádání všech odvolacích námitek žalovaný uvedl, že není jeho povinností reagovat detailně na každou odvolací námitku, ale postačí, pokud přednese svůj vlastní odlišný právní názor, který odůvodní.
3. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný ani ve vyjádření k žalobě neuvedl nic k ústavnímu nálezu sp. zn. I. ÚS 2340/13 a postupu daňové správy po jeho vydání.
4. Z obsahu spisu správce daně (dále jen „správní spis“) soud zjistil, že žalobce podal dne 18. 3. 2016 na podatelnu správce daně daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015, ve kterém na řádce číslo 40 (dílní základ daně z ostatních příjmů podle § 10) uvedl příjem ve výši 338 760 Kč, na řádce 60 tvrdil celkovou daň 247 622 Kč a po jejím zúčtování se zaplacenými zálohami (283 727 Kč) vyčíslil přeplatek ve výši 36 105 Kč, který požadoval vrátit. V příloze číslo 2 k řádnému daňovému přiznání žalobce specifikoval „ostatní příjem“ tak, že se jedná o starobní a vdovecký důchod ve výši 338 760 Kč, jejichž výši

doložil oznámením České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 1. 2015. Dne 26. 9. 2016 podal žalobce dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015, ve kterém již na řádce 40 uvedl příjem ve výši 0 Kč a celkovou daň snížil na 196 817 Kč. S ohledem na zaplacené zálohy ve výši 283 727 Kč uplatnil žalobce nárok na vrácení přeplatku ve výši 86 910 Kč, resp. jeho zbývající části 50 805 Kč (po odečtení přeplatku ve výši 36 105 Kč z původního řádného daňového přiznání). V příloze číslo 1 k tomuto dodatečnému daňovému přiznání žalobce vysvětlil, že reaguje na zrušení ustanovení § 4 odst. 3 zákona o daních z příjmů ústavním nálezem sp. zn. Pl. ÚS 18/15 ze dne 20. 7. 2016. Správce daně vydal dne 2. 11. 2016 dodatečný platební výměr, ve kterém doměřil žalobci daň ve výši 0 Kč s odůvodněním, že se daň neodchyluje. Správce daně v odůvodnění tohoto platebního výměru odkázal na § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu a uvedl, že Ústavní soud zrušil předmětné zákonné ustanovení s účinností ode dne vyhlášení nálezu ve sbírce zákonů, k čemuž došlo 29. 8. 2016 s tím, že podle odůvodnění nálezu nemá být zrušené ustanovení aplikováno pro celé období roku 2016. Pro rok 2015 ale zůstalo nedotčeno, proto se podle správce daně na daňovou povinnost žalobce za toto zdaňovací období aplikuje. Z odvolání žalobce (počínaje odvoláním žalobce jsou veškeré listiny založené v odvolacím spise žalovaného) soud zjistil, že žalobce podával odvolací námitky podobné těm, které následně uplatnil v žalobě, a zejména pokud jde o srovnání s postupem správce daně po vydání nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 31/13 a I. ÚS 2340/2013. Poukazoval na diskriminující jednání správce daně a domáhal se změny napadeného rozhodnutí (platebního výměru) tak, že mu bude uznán vypočtený přeplatek, ze kterého zbývá vrátit 50 805 Kč. Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v narativní části tohoto rozsudku. Poukázal na to, že podle ustanovení § 4 odst. 3 zákona o daních z příjmů se osvobození od daně u důchodů nepoužilo tehdy, pokud součet příjmů poplatníka přesáhl ve zdaňovacím období částku 840 000 Kč. Nálezem Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2016 vyhlášeným ve Sbírce zákonů pod číslem 271/2016 Sb. došlo sice ke zrušení citovaného zákonného ustanovení, ale až pro rok 2016. Daň z příjmů za rok 2015 byla podle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobci stanovena v souladu s tehdy platnými právními předpisy a ani na základě dodatečného daňového přiznání nelze dojít k jinému závěru. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15. 6. 2017.

5. Krajský soud po zjištění, že žaloba byla podána včas v průběhu prekluzivní lhůty dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci stanovené v § 72 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), že je přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v rozsahu vymezeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., protože ke dni rozhodnutí s tímto postupem oba účastníci souhlasili (č. l. 30v a 34 soudního spisu).
6. Žalobce se v přezkoumávaném doměřovacím řízení domáhal postupem podle § 141 odst. 2 zákona číslo 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) prostřednictvím dodatečného daňového přiznání stanovení nižší daně než jakou vypočetl v řádném daňovém přiznání, a to z důvodu zrušení § 4 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Podle uvedeného ustanovení se osvobození od daně u příjmů podle § 4 odst. 1 písm. h) tohoto zákona (mezi které patřily mimo jiné důchody z důchodového pojištění do výše 36násobku minimální mzdy) nepoužilo tehdy, pokud součet příjmů a dílčích základů

daně u poplatníka přesáhl v příslušném zdaňovacím období částku 840 000 Kč. Stručně řečeno, pokud důchodce v příslušném zdaňovacím období měl příjmy přes 840 000 Kč, byl povinen zdanit také celý starobní a vdovecký důchod, a to i tehdy, pokud výše jeho pravidelně vypláceného důchodu v příslušném zdaňovacím období nedosáhla 36násobku minimální mzdy. V tomto znění platilo uvedené zákonné ustanovení v době, kdy žalobce podával řádné daňové přiznání za rok 2015, a protože příjmy žalobce za rok 2015 převyšovaly uvedenou hranici 840 000 Kč, zahrnul v souladu s tehdy platnou právní úpravou do základu daně také celý svůj příjem ze starobního a vdoveckého důchodu. Poté, kdy Ústavní soud nálezem ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. Pl. US 18/15 ustanovení § 4 odst. 3 zákona o daních z příjmů zrušil pro rozpor s článkem 1 větou první Listiny základních práv a svobod a článkem 26 větou první Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, pročež se jeho důchodové příjmy staly až do zákonné hranice opět osvobozeny od daně z příjmů, podal žalobce dodatečné daňové přiznání, ve kterém již do základu daně příjem ze starobního a vdoveckého důchodu nezahrnul. Správce daně a žalovaný odmítli akceptovat postup žalobce s odkazem na § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, což správce daně po formální stránce vyjádřil tím, že vydal dodatečný platební výměr na daň ve výši 0 Kč, který žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil. Podstatou tohoto sporu je tedy otázka zda, případně v jakých případech ustanovení § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu, podle kterého po zrušení zákona Ústavním soudem zůstávají pravomocná rozhodnutí (vyjma odsuzujících trestních rozsudků) vydaná na základě zrušeného právního předpisu nedotčena, brání správci daně (případně správnímu soudu) zohlednit v daňovém řízení (soudním přezkumu) zrušení právního předpisu pro rozpor s ústavním pořádkem České republiky. Výkladem § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu se již mnohokrát zabývaly jak soudy obecné soudní soustavy, tak také Ústavní soud. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001 - 29, publ. pod č. 2/2003 Sb. NSS uvedl, že *„zruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání, aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá.“* Uvedený právní názor zdůvodnil Nejvyšší správní soud tím, že při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí správní soud není vázán ustanovením takto zrušeného zákona, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu. Za významnější z hlediska interpretace § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu však krajský soud považuje ústavní nález ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 3764/12 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na stránkách www.usoud.cz), ve kterém Ústavní soud navázal na svojí starší judikaturu a konstatoval, že možnost retroaktivního účinku derogačního nálezu Ústavního soudu závisí v podstatné míře na povaze dotčeného právního vztahu, tedy zda jde o vztah vertikální, tj. mezi jednotlivcem a veřejnou mocí, nebo horizontální, tj. mezi jednotlivci navzájem. Zatímco v případě vertikálních právních vztahů je výše popsán retroaktivní účinek zásadně přípustný, je-li v neprospěch veřejné moci, v případě vztahů horizontálních, resp. obecně v případech, kdy zrušení protiústavního zákona působí v neprospěch jednotlivce, je naopak zásadně vyloučen. Uvedený právní závěr je v judikatuře ústavního soudu nadále zastáván, včetně žalobcem zmíněného nálezu ze dne 16. 9. 2014, sp. zn. I. ÚS 2340/2013 (k němu se soud vyjádří níže). Pro poměry přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 Afs 7/2005 - 127 (dostupném na www.nssoud.cz) vysvětlil, že *„jakkoliv platí obecná zásada, podle níž zrušovací nálezy Ústavního soudu mají v řízení o kontrole norem účinky ex nunc a nikoliv ex tunc [...] představuje vyslovení interpretativního výroku Ústavním soudem o protiústavnosti právního předpisu překážku jeho aplikace v těch případech, kdy by ještě tato aplikace připadala*

v úvahu. Jinak řečeno, citovaný nálezn Ústavního soudu sice nemůže vyvolat možnost opětovného otevření těch případů, které již byly pravomocně ukončeny; zároveň však platí, že právní názor v něm obsažený nelze opomenout tehdy, pakliže se jedná o řízení dosud neskončená, a to i včetně těch řízení, které dobíhají u správních soudů. V těchto případech má (pouhý) interpretativní výrok Ústavního soudu pro aplikační praxi v podstatě stejný význam a smysl jako výrok, kterým se ruší právní předpis.“ S uvedenými závěry Ústavního a Nejvyššího správního soudu se také krajský soud ztotožňuje a nemá důvod postupovat v projednávané věci jinak. Krajský soud tedy rekapituluje, že ve vztahu mezi orgánem veřejné moci a jednotlivcem by orgán veřejné moci neměl právní předpis zrušený pro rozpor s ústavním pořádkem aplikovat v neprospěch jednotlivce. To nepochybně platí také pro správce daně, pokud po zrušení protiústavního zákonného ustanovení rozhoduje v dosud neskončeném daňovém řízení (byť se týká zdaňovacího období před zrušením zákona), včetně řízení o řádném či mimořádném opravném (dozorčím) prostředku, ale také v doměřovacím řízení, které lze považovat za specifický prostředek daňového řádu, jehož prostřednictvím lze také docílit změny již stanovené a vyměřené daně. Stejně tak nemůže ignorovat zrušení právního předpisu pro rozpor s ústavním pořádkem správní soud. Jinak řečeno, je sice pravdou, že zrušení právního předpisu pro rozpor s ústavním pořádkem nezpůsobuje samo o sobě zrušení všech rozhodnutí opírajících se o zrušený právní předpis, pokud je však možné postupem v souladu s příslušnými procesními pravidly ještě aplikovat ve prospěch daňového subjektu vůči správci daně právní stav po zrušení právního předpisu Ústavním soudem, je povinností správce daně případně správního soudu zrušení tohoto předpisu ve prospěch daňového subjektu zohlednit, i kdyby se řízení týkalo zdaňovacího období před jeho zrušením. V posuzované věci byla aplikace § 4 odst. 3 zákona o daních z příjmů jednoznačně v neprospěch žalobce coby daňového subjektu, protože neumožňovala osvobodit od daně jeho starobní a vdovecký důchod, zatímco po zrušení tohoto zákonného ustanovení již jsou obě důchodové dávky od daně osvobozeny (do výše již opakovaně zmíněné hranice uvedené v § 4 odst. 1 písm. h/ zákona o daních z příjmů), což má logicky za následek nižší daň pro žalobce. Lze tedy uzavřít, že správce daně nepostupoval správně, pokud v řízení o dodatečném daňovém přiznání žalobce nezohlednil zrušení § 4 odst. 3 zákona o daních z příjmů pro účely stanovení daně z příjmů za rok 2015 a žalovaný v odvolacím řízení jeho chybu nenapravil. V důsledku tohoto pochybení je rozhodnutí žalovaného v rozporu s právními předpisy, proto krajskému soudu nezbylo než jej podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a vrátit mu věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný opětovně přezkoumá napadený dodatečný platební výměr ze dne 2. 11. 2016, přičemž při tomto přezkumu bude vázán závazným právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

7. Protože k závěru o zrušení napadeného rozhodnutí postačuje závěr soudu uvedený v předchozím odstavci, je nadbytečné zabývat se dalšími žalobními body, zejména pokud jde o namítané vady odůvodnění napadeného rozhodnutí a o podrobné porovnání posuzovaného stavu se situací po vydání nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 31/13 a I. ÚS 2340/13, proto krajský soud ani neprováděl dokazování navrženou tiskovou zprávou ze dne 7. 10. 2014. Přesto krajský soud považuje za vhodné také k této otázce učinit pár poznámek. Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 9. 2014, sp. zn. I. ÚS 2340/13, na který opakovaně odkazoval žalobce, řešil podobnou situaci jako je ta, která nastala v posuzované věci. Ústavní soud totiž před tím nálezn ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13 zrušil ustanovení § 35ba odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů v části věty za středníkem, a to

dnem vyhlášení tohoto nálezu ve sbírce zákonů. Zrušená část zákona neumožňovala snížit daň z příjmů o základní slevu osobám, které k 1. lednu příslušného zdaňovacího období pobíraly starobní důchod z důchodového pojištění. Následně se před Ústavní soud dostala stížnost stěžovatelky (důchodkyně), která se v návaznosti na zrušení tohoto ustanovení domáhala slevy na dani již za zdaňovací období roku 2013, na které se derogační účinky nálezu sp. zn. Pl. ÚS 31/13 neměly vztahovat, přesto Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 2340/13 stěžovatelce vyhověl a uložil daňovým orgánům, aby po zrušení napadeného rozhodnutí na postup plátce daně neaplikovaly Ústavním soudem zrušenou část ustanovení § 35ba odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, neboť by výrok derogačního nálezu ztratil svůj význam, pokud by orgány veřejné moci tento protiústavní zákon opětovně aplikovaly a způsobily tím znovu zásah do základních práv a svobod. Žalobce proto důvodně již v odvolání poukazoval na tento nálezu a žalovaný pochybil, pokud se jeho odvolací námitkou vůbec nezabýval. Jednalo se přitom o základní odvolací námitku, na které žalobce vybudoval svoji právní argumentaci v podaném odvolání, když se na podkladě srovnání stavu po vydání nálezu sp. zn. Pl. ÚS 31/13 a I. ÚS 2340/13 se současným domáhal u správce daně shodného postupu. Uvedená vada odůvodnění napadeného rozhodnutí by sice nebyla sama o sobě pro krajský soud důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, protože žalovaný v napadeném rozhodnutí předestřel vlastní odlišný právní názor, který krajský soud sice shledal nesprávným, ale žalovaný jej alespoň přezkoumatelně a srozumitelně odůvodnil, nicméně žalovaný se tím, že se k uvedené odvolací námitce nevyjádřil (a neučinil tak ani ve vyjádření k žalobě), vyhnul nejen srovnání svého postupu s postupem daňové správy po zrušení § 35ba odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, ale také porovnání svého právního názoru s již ustáleným výkladem § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu podávaným samotným Ústavním soudem.

8. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na výsledek sporu a procesně úspěšnému žalobci přiznal vůči žalovanému právo na plnou náhradu nákladů řízení. Konkrétně soud přiznal žalobci právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, odměny advokáta podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) za 2 úkony právní služby (1 - převzetí zastoupení, včetně přípravy a první porady a 2 – podání žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu, hotových výdajů v paušální výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a částky odpovídající DPH ve výši 1 428 Kč, o kterou jsou podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zvýšeny náklady právního zastoupení. Výše uvedené náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč soud shledal jako účelně vynaložené a uložil žalovanému povinnost nahradit je žalobci k rukám jeho zástupce podle přiměřeného (§ 64 s. ř. s.) použití § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil krajský soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci rozsudku (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s. a § 159 o. s. ř.). Pro úplnost soud dodává, že žalobci nepřiznal odměnu a režijní paušál za repliku k vyjádření žalovaného. Ne každé vyjádření zástupce účastníka lze považovat za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu spojený s právem na advokátní odměnu a režijní paušál. Takto lze honorovat pouze podání, která se obsahově blíží k podáním ve věci samé (např. reakce na změnu žaloby nebo jakoukoliv jinou novou procesní situaci), což je ve správním

soudnictví s ohledem na koncentraci lhůt pro uplatnění žalobních bodů zpravidla vyloučeno. Odměna a režijní paušál zásadně nepřísluší účastníkovi za tvrzení či důkazy, které mohl uplatnit již v žalobě, za vyjádření týkající se dokazování nebo polemiky s právním názorem jiného účastníka a právě takovou povahu replika žalobce má, proto mu soud žádné náklady v souvislosti s tímto úkonem nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 10. května 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu